

A Exemple de mândrie

❖ Lucifer

- Dacă vorbim despre mândrie, trebuie să vorbim despre cel în care s-a născut pentru prima dată acest sentiment: Lucifer. El a decis să nu se mulțumească cu poziția sa, ci a vrut să se înalțe la una superioară. În timp, a dorit să fie atât de înălțat încât a tânjit să ocupe chiar tronul lui Dumnezeu (Isaia 14:12-14).
- Am „moștenit” dorința de a face orice ne place, de a poseda orice ne dorim și de a obține poziții care ne permit să dobândim faimă sau bogăție. Asta ne oferă lumea! (1 Ioan 2:16)
- Însă nu orice aspirație este mândrie. Satisfacția derivată din succesul sau ambiția personală a unui copil nu este neapărat mândrie nesănătoasă.
- Important este să ne amintim că bunurile, abilitățile și realizările noastre nu ne determină valoarea. Mândria constă în a nu-l da lui Dumnezeu glorie pentru ceea ce face El în viețile noastre.

❖ Ucenicii lui Isus

- Petrecuseră mai mult de trei ani cu Isus. El tocmai le spălase picioarele și le spusese despre sângele Său vărsat pentru toți. Totuși, în timp ce luau cina, conversația lor nu avea nicio legătură cu toate acestea: care dintre ei era cel mai mare? (Luca 22:24).
- Mândria lor i-a făcut să creadă că merită primul loc. Nu au reușit să înțeleagă gravitatea sentimentelor lor. Îl îndepărtau pe Dumnezeu din inimile lor din cauza mândriei lor.
- Isus a mers direct la subiect: „ Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.” (Luca 22:27). Cu alte cuvinte: dacă vrei să fii mare ca Învățătorul tău, slujește-i pe ceilalți.
- Mândria noastră ne spune că merităm să fim slujiți de alții (suntem mai buni decât ei). Avem nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a deveni slujitori umili.

B Exemple de smerenie

❖ Vameșul

- Un fariseu îi vorbea lui Dumnezeu despre faptele bune pe care le făcea și despre meritele pe care le avea înaintea Cerului. Dar Isus a spus că el „se ruga pentru sine” și nu pentru Dumnezeu (Luca 18:11-12). Un exemplu perfect de mândrie.
- Un vameș L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute, căci era un păcătos (Luca 18:13). Prezintăându-se cu umilință înaintea lui Dumnezeu, „s-a pogorât acasă neprihănit”, pentru că „oricine se înalță va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat” (Luca 18:14).
- Adevărata smerenie începe atunci când ne recunoaștem păcatul și cerem ajutorul lui Hristos. Apoi...
 - (1) Să nu îi privim pe ceilalți ca inferiori (Filipeni 2:3)
 - (2) Să nu căutăm recunoașterea publică (Luca 14:7-11)
 - (3) Îi vom lăsa pe alții să ne ofere recunoașterea. (Pr. 27:2)
 - (4) Vom primi harul lui Dumnezeu (Iacov 4:6)
 - (5) Vom împărtăși acel har și altora (1P. 4:10)

❖ Moise

- Moise a fost instruit să fie următorul faraon al Egiptului. A fost un mare strateg și avea o mare capacitate intelectuală (Faptele Apostolilor 7:22). La vârsta de 40 de ani, a decis să lase toate acestea deoparte și să se alăture poporului său (Evrei 11:24-25).
- El era eliberatorul! Brațul Său puternic avea să-i elibereze pe frații Săi! O greșeală gravă. Dumnezeu nu-l putea folosi cât timp nutrea atâta mândrie.
- Alți 40 de ani petrecuți în comuniune cu Dumnezeu în deșert l-au transformat într-un om foarte smerit (Numeri 12:3). Acum putea fi folosit de Dumnezeu pentru a trimite plăgi; a traversa marea; a primi cele zece porunci; a vorbi direct cu Dumnezeu; a lovi stânca... A fost chiar capabil să accepte cu umilință pedeapsa pentru actul său de mândrie, asumându-și meritul pentru ceea ce a făcut (Numeri 20:10-12).
- Exemplul lui Moise ne arată că smerenia nu se naște spontan în noi, ci trebuie să-l cerem lui Dumnezeu să ne umple de ea în fiecare zi.

❖ Isus, exemplul perfect

- Nimeni în lumea aceasta nu a avut vreodată – și nici nu va avea vreodată – măreția pe care o avea Isus înainte de întruparea sa. Totuși, el a renunțat la tot din dragoste pentru noi. În fața unei astfel de umilințe, tot ceea ce avem, tot ceea ce suntem sau tot ceea ce am putea deveni vreodată pălește în comparație.
- Isus a renunțat la Rai pentru a muri pentru omenire în speranța că vom înțelege actul Său de har și vom răspunde invitației Sale de a avea o relație cu El (Filipeni 2:5-8). El este, fără îndoială, exemplul perfect de smerenie.
- Urmând exemplul Său, „ Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (Filipeni 2:3-4).